

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

- Är en kallelse till den körislamiska Jahiliyyah

En förklaring om olagligheten och skadorna med att hålla fast vid nationalistiska känslor som muslim.

Innehåll:

- Inledning
- Stödjande bevis som bevisar nationalismens olaglighet
- Kallelsen till nationalism är förbjuden även när lovvärda termer används
- Kallelsen till nationalism är inte från Islam
- Allah har lagstiftningsvägen avlägsnat kallelsen till nationalism från denna ummah
- Kallarna till nationalism förtjänar att straffas i Helvetet
- Blind nationalistisk strid och stöd är bland vanorna från den förislamiska okunnigheten
- Att dölja anti-arabisk retorik med anti-nationalistisk retorik: Ett baksidesintresse

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

- Att tillbakavisa vanliga missuppfattningar hos kallarna till nationalism
  - Att tillbakavisa den svaga hadith som felaktigt används och feltolkas av kallarna till nationalism
  - Farorna med tvetydiga nationalistiska känslor dolda i ofta upprepade hymner och poesi
  - Slutsats
-

Inledning

Imam ‘Abd al-‘Aziz ibn Baz sade [efter att ha klargjort nationalismskallelsens falska natur och att den bara lyckas med att splittra muslimerna]:

Islam har förbjudit och varnar oss från alla varianter av kallelser från den förislamiska okunnighetens tid (al-Jahiliyyah). Detta är en punkt som gjordes abundantly klar, upprepades flera gånger i många passager från Qur’anen och sunnan. Dessutom finns det passager som heltäckande förbjuder allt uppförande och alla vanor som tillskrivs den förislamiska eran, utom de som har fått uttryckligt islamiskt godkännande.

Det råder inget tvivel om att kallelsen till arabisk nationalism är bland de angelägenheter som tydligt förknippas med förislamisk okunnighet. Ty den representerar en inbjudan till en kallelse som inte är relaterad till Islam, som söker seger och stöd i namnet av inneboende falskhet. Hur många gånger har sådana ignoranta kallelser drivit sitt folk till slutliga skrik av ånger och sorg, uppeldande antagonistiska, pågående konflikter och krig, eldade av oskyldiga liv, rikedomar och anseenden?

Dess enda resultat är att splittrad muslimsk enhet, plantera känslor av bitterhet och hat i deras hjärtan, och splittringen av stammar och nationer. Shaykh al-Islam Ibn Taymiyyah sade: "Varje inbjudan eller kallelse som inte är relaterad till Islam eller Qur’anen — oavsett om den görs i namn av ens härstamning, land eller nationalitet, etnicitet, madh`hab (juridisk tankeskola), eller uppfunnen dyrkansväg — kan spåras tillbaka till den förislamiska okunniga eran."1

Stödande Bevis som Bevisar Nationalismens Olaglighet

Kallelsen till Nationalism är Förbjuden även när Lovvärda Termer Används

På auktoritet av Jabir (må Allah vara nöjd med honom) som sade: "Det var

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

en gång två ungdomar som hade slagit varandra fysiskt; en av dem från bland Ansar (invånarna i Madinah som accepterade Islam) och den andre från Muhajirūn (makkanska migranter). Så Muhajir-ungdomen skrek: 'O Muhajirūn (jag söker er hjälp och stöd)!' och Ansari-ungdomen skrek: 'O Ansar (jag söker er hjälp och stöd)!'

Vid hörandet av detta närmade sig Sändebudet ﷺ dem sägandes: 'Vad är detta? Är det jahiliyyahs kallelse (som jag hör)?' De (de runt ungdomarna) svarade: 'Nej O Allahs Sändebud! Dessa är två ungdomar vars fysiska slagsmål har resulterat i att den ene slog den andres baksida (med ett vapen eller genom att sparka eller slå).' Han ﷺ svarade: 'Det är då inget fel med det.'

En man måste stödja sin bror, bevilja honom seger oavsett om han är förtryckaren eller den förtryckte. Om han är förtryckaren måste han förbjuda hans förtryck eftersom det representerar att låna honom stöd. Om han är den förtryckte måste han stödja honom i kampen (mot hans förtryckare)."²

Shaykh al-Islam Ibn Taymiyyah (d. 728 AH) förklarar:

Titlarna 'Muhajirūn' och 'Ansar' var islamiskt lagstiftade beteckningar, namn som uppenbarades i Allahs Bok och berättades i sunnan. Allah valde dessa namn för dessa två grupper av människor, precis som Han valde namnet 'Muslim' för oss som nämnts i Qur'anen och de tidigare uppenbarelsen.³

Därför är det för en man att tillskriva sig beteckningen Ansar eller Muhajir en exemplarisk praxis och en som förtjänar beröm inför Allah och Hans Sändebud ﷺ. Att kalla sig vid ett av dessa två namn bör inte anses bara vara tillåtligt eller för det enda syftet av identifiering på samma sätt som man använder sin nationalitet, stam eller ursprungsland för att identifiera sig, och att kalla sig vid något av dessa namn är inte heller otillåtet eller ogillat, som till exempel antagandet av ett namn som specificerar en individ som tillhörande en innoverad sekt eller en förespråkare av olydiga handlingar.

Trots den exemplariska naturen hos dessa beteckningar, när ungdomarna i denna hadith sökte stöd i sina respektive gruppers namn, invände Profeten ﷺ mot deras kallelser och betecknade dem som en som liknar den förislamiska okunnighetens tidens kallelser. När han ﷺ sedan informerades om att dessa kallelser bara gjordes av två ungdomar men

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

inte av en församling från endera gruppen, befalld han ﷺ att förtryckaren bland de två förhindras från att skada den andre, och att de alla lånar stöd till den förtryckte mot hans angripare.

I denna hadith klargör Profeten ﷺ den inneboende faran i att en man visar blint, oinskränkt stöd utan undantag för de i hans grupp eller parti. Ty sådana vanor brukade karakterisera den förislamiska okunnighetens tid. Vad gäller att stödja sin grupp när de har antagit sanningen — inte ägnar sig åt våldsamt slaktande eller oförklarlig aggression — anses detta antingen vara obligatoriskt eller rekommenderat.⁴

Så om sådant är omständigheten när stamlojalitet visas med namn och beteckningar som faktiskt är tilltalande för Allah och Hans Sändebud ﷺ, vad bör vi rimligtvis anta angående blind stamlojalitet med namn och beteckningar som bara är tillåtliga eller till och med ogillat? Som berättat på auktoritet av Abū Oqbah — en tidigare friherre från perserna — som sade: "Jag bevittnade Slaget vid Uhud med Allahs Sändebud ﷺ. I det, medan jag slog ned en av polyteisterna, sade jag: 'Ta (detta slag) från mig! Ty jag är bland Persiens ungdomar!'"

Vid hörandet av detta vände sig Allahs Sändebud ﷺ till mig och sade: 'Kunde du inte istället säga: Ta (detta slag) från mig! Ty jag är bland Ansars ungdomar!?'⁵ I denna hadith uppmuntrar Allahs Sändebud ﷺ denna följeslagare att tillskriva sig Ansar, trots att han ursprungligen kom från Persien.

Ty det var mer älskat för honom ﷺ att han uttryckligen angav sin anslutning till Ansar snarare än att skryta om sin persiska nationalitet, trots att hans anslutning till Persien stämde överens med verkligheten och att han öppet angav det inte ansågs otillåtet per se. Det verkar som om — och Allah vet bäst — att visheten bakom detta direktiv är att en persons själ associerar en naturlig känslighet, en känsla av bevarande och skattbarhet till vilket land eller beteckning de identifierar sig med. Som sådan, om denna beteckning antas och främjas enbart för Allahs skull, representerar det ett överlägset handlingssätt för den personen.⁶

al-Nawawi (d. 676 AH) förklarar:

Vad gäller Allahs Sändebuds ﷺ betecknande av de två ungdomarnas kallelse i denna hadith som en från den förislamiska okunnigheten,

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

exemplifierar det Profetens ﷺ ogillade av sådana kallelser. Detta beror på att under den förislamiska okunnighetens era brukade folket blint stödja sina respektive stammar, gräla och slåss med varandra om olika triviala världsliga frågor och relaterade angelägenheter. Folket under dessa tider brukade söka uppfyllelsen av sina respektive rättigheter i sina stammars och nära släktingars namn. Sedan kom Islam med avskaffandet av sådana praxis och reglerade folkens angelägenheter med föreskrivna islamiska lagstiftningar och principer, på ett sådant sätt att i fall av angrepp, en förutnämnd domare skulle döma mellan käre och svarande, den skyldige parten förs till rättvisa i enlighet med det begångna brottet samstämmigt med islamiska principer.

Vad gäller hans ﷺ uttalande "Det är då inget fel med det": det innebär att denna händelse inte tillskrivs de felaktiga praxis som han tidigare fruktade. Ty han ﷺ hade fruktat att något storslaget hade inträffat, som utgör allvarlig social oenighet och korrupktion. Detta uttalande bör därför inte feltolkas som att det inte finns "inget fel" med den förislamiska okunnighetens tidens kallelser.⁷

‘Abd al-Aziz ibn Baz (d. 1420 AH) förklarar:

Om kallelserna av båda ungdomen som identifierade sig med Muhajirūn och sökte hjälp och stöd i deras namn, och den andre (ungdomen) som identifierade sig med Ansar och sökte hjälp och stöd i deras namn, båda fortfarande betecknades som kallelser från den förislamiska okunnigheten trots det faktum att dessa två namn båda var älskade för Allah, till den grad att Han prisar båda grupperna med dessa termer:

وَالسَّابِقُونَ الْأُولُونَ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا

"Och de första att omfamna Islam av Muhajirūn (de som migrerade från Makkah till al-Madinah) och Ansar (medborgarna i al-Madinah som hjälpte och gav stöd till Muhajirūn) och även de som följde dem exakt (i tro). Allah är väl nöjd med dem precis som de är väl nöjda med Honom. Han har förberett för dem trädgårdar under vilka floder flödar (Paradiset), för att vistas däri för evigt." (at-Tawbah, 9:100)

Vad bör man då rimligtvis anta angående de som tillskriver sig kallelsen

till nationalism, söker hjälp i dess namn och uttrycker vrede i relation till det? Är inte denna kallelse till nationalism ännu mer förtjänt av att tillskrivas den förislamiska okunnigheten? Dess sanna tillstånd bör utan tvekan vara tydligt uppenbart.⁸

Kallelsen till Nationalism är Inte från Islam

Abū Dawūd berättade att Profeten ﷺ sade:

”Den som kallar andra till stamlojalitet är inte från bland oss. Den som kämpar i stammens namn är inte från bland oss. Den som dör i stammens namn är inte från bland oss.”⁹

Imam Muslim berättade att Profeten ﷺ sade: ”Sannerligen har Allah uppenbart för mig att ni alla måste uppföra er med ödmjukhet och anspråkslöshet, på ett sådant sätt att ingen av er söker att förtrycka den andre, och att ni inte visar arrogans mot varandra.”¹⁰

‘Abd al-Aziz ibn Baz (d. 1420 AH) förklarar:

Kallarna till nationalism bjuder utan tvekan in andra i stammens namn, uttrycker vrede och ilska i relation till det och slåss mot varandra för dess skull. Det bör också absolut inte råda något tvivel om att nationalistisk retorik uppeldar begåendet av orättvisa medan den uppmuntrar uttryck av arrogans och stolthet i relation till ens nationalitet. Ty kallelsen till nationalism representerar inte i sig själv en religion eller ett sätt uppenbart av Allah som förbjuder dess antagare från att inkräkta på andras rättigheter, eller visa överhöghet inför dem. Snarare representerar den en kallelse från den förislamiska eran som galvaniserar massorna mot nationalistisk stolthet och blind partiskhet för ens land, vänder dem mot vem som helst som vågar tala i opposition till det, oavsett om det ifrågavarande landet är förtryckaren och kritisären är den som förtrycks. Så kontempera denna verklighet O läsare! Sanningen i denna angelägenhet ska bli uppenbar inför dig.¹¹

På auktoritet av Ibn Mas‘ūd (må Allah vara nöjd med honom) som sade:
Profeten ﷺ sade:

”De som slår sina kinder, river sina kläder och ropar med den förislamiska okunnighetens tidens uttalanden är inte från bland

oss.”¹²

Shaykh Salih ibn Fawzan al-Fawzan förklarar:

”Inte från bland oss”: Denna formulering användes konsekvent av Profeten ﷺ i hänvisning till de olydiga bland folket och är avsedd som ett avskräckningsmedel från den olydiga handlingen som nämns. Till exempel, i andra ahadith: ”Den som bedrar oss är inte från bland oss”¹³ och ”Den som söker likhet med de utanför oss är inte från bland oss.”¹⁴ Den avsedda innebörden bakom denna fras är att förklara muslimerna och Islams religion som helhet oskyldiga från vilken ond gärning som helst som nämns. ”Inte från bland oss” indikerar dock inte att gärningsmannen har övergett Islam helt och hållet. Snarare är det avsett att alienera den olydiga handlingen och avskräcka andra från att ägna sig åt den. Därför är den mest exemplariska förklaringen av denna fras att ange att det är bland de hotfulla uttalandena som indikerar förestående straff och bör inte tolkas djupare än detta. Förutsatt att det inte tolkas som att indikera att gärningsmannen har lämnat Islam på grund av hans engagemang i det, eftersom det också finns bevis för att de som har ägnat sig åt allvarliga synder förutom shirk inte har utestängt sig från Islams religion.

”Slår sina kinder”: är ett uttryck för sorg och hjälplöshet på grund av en katastrof som har inträffat. Detta är en vana som tillskrivs den förislamiska okunnighetens tid. Ty tålmod har islamiskt lagstiftats under sådana omständigheter vilket är direkt motstridigt mot denna handling.

”River sina kläder”: representerar ett annat uttryck för den sorg som upplevs i relation till någon katastrof.

”Ropar med den förislamiska okunnighetens tidens uttalanden”: det vill säga, att ropa när man ställs inför en katastrof med fraser som användes under den förislamiska okunnighetens tid, innan Profeten ﷺ sändes som Sändebud efter ett avbrott i profeternas succession. Som sådan är det otillåtet för oss att referera till folket (dvs. muslimerna) som befinnandes sig i ett tillstånd av jahiliyyah (okunnighet) efter att Profeten ﷺ har sänts. Detta ska aldrig anses tillåtligt eftersom Allah har lindrat det tillståndet av okunnighet med hjälp av att Han sände Sändebudet ﷺ.

Dock kan egenskaper som tillskrivs den förislamiska eran fortfarande kvarstå bland vissa individer. Som sådan är det tillåtligt att säga: ’Denna handling praktiserades under jahiliyyah, eller sådan-och-sådan egenskap

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

är från jahiliyyah', medan man är medveten om att en person kan tillskrivas en praxis från den tidsperioden men inte anses vara bland jahiliyyahs folk. Denna term bör inte användas för att etikettera någon efter att Sändebudet ﷺ har sänts.

Bland de kallelser som användes under denna okunniga era var de som användes i blind stöd för ens stam, landsmän eller parti, eller de grundlösa, ovidensbaserade åsikterna hos ens valda madhhab (juridisk tankeskola). Alla sådana kallelser är karakteristiska för jahiliyyah som Ibn al-Qayyim sade:

”Den förislamiska okunnighetens tidens kallelser kan tolkas som att syfta på varje person som bjuder in andra till blind partiskhet till ett madhhab eller en stam.”

Således representerar det att bjuda in andra till blind stöd för sin stam, visa arrogans och överhöghet på grund av det en kallelse liknande de gjorda under jahiliyyah. Det är helt otillåtet för en muslim att visa blind partiskhet till en lärd eller ett visst madhhab, på ett sådant sätt att han bara accepterar de åsikter som uttalas av det specifika madhhabt eller uttalanden från en viss lärd. Detta representerar också en form av förislamisk okunnig stamlojalitet. Likaså att visa blind stöd för sin stam eller sitt land trots att de faller in i tydliga fel.

Snarare är antagandet och genomförandet av sanningen en skyldighet för varje muslim oavsett om den sanningen uttalas av den han anser vara sin imam eller någon annan, eller om den stam eller det land han tillhör har antagit den sanningen eller om den finns hos dess motståndare. Allah — den förhäriligade, den Höge — säger:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنفُسِكُمْ أَوِ الْوَالِدِينَ وَالْأَقْرَبِينَ

”O ni som tror! Stå fast för rättvisa, som vittnen till Allah, även om det vore mot er själva, eller era föräldrar, eller er närmaste.”
(Al-Nisa', 4:135)

Således är det otillåtet för en muslim att visa blind partiskhet till ett madhhab, en specifik person eller hans eget folk eller land. Snarare antar och genomför en muslim sanningen oavsett vem som uttalar den. Han får

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

aldrig visa blind partiskhet till någon, och inte heller överge sanningen som finns hos hans motståndare. Istället följer muslimen sanningen i varje fråga var han än finner den, oavsett om den finns inom hans valda madhhab, eller hos hans imam, eller hos hans land eller stam, till och med om den finns hos hans fiende. Ty att återvända till sanningen i varje angelägenhet måste ha företräde framför att bestå på en väg av falskhet. Som Allah — den Högste — sade:

وَإِذَا قُلْتُمْ فَاعْدُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ

”Och när ni uttalar er (dvs. dömer mellan människor eller avger vittnesbörd, etc.), säg sanningen även om det rör en nära släkting.” (Al-An‘am, 6:152)

Och Profeten ﷺ sade: ”Tala sanningen, även om dess smak är bitter.”¹⁵

Shaykh al-Islam Ibn Taymiyyah (d. 728 AH) sade:

I denna hadith tilldelar Profeten ﷺ klander till de kallelser som brukade karakterisera den förislamiska okunnighetens tid. Han ﷺ informerar oss om att vissa förislamiska okunniga vanor ska kvarstå i sin ummah; hans folk vägrar att helt och hållet överge dem. Här tilldelar han ﷺ klander och tillrättavisar sådana människor.

Detta fungerar som en indikation på att jahiliyyahs frågor och praxis generellt anses klandervärda i Islam. Annars skulle det inte finnas någon implikation av klander i att tillskriva dessa invändningsvärda praxis till den förislamiska okunnighetens tid. Ty det är välkänt att tillskrivningen av dessa praxis till jahiliyyah bara gjordes för att klargöra det klandervärda tillståndet hos sådana vanor.¹⁶

Allah Har Lagstiftningsvägen Avlägsnat Kallelsen till Nationalism från Denna Ummah

Berättat av at-Tirmidhi och andra, sade Profeten ﷺ:

”Sannerligen har Allah utrotat den förislamiska okunnighetens tidens stolthet från er och den arrogans de brukade visa i relation till sina härstamningar. (Ni är antingen) en troende som uppför sig med taqwá (skyddar sig från Allahs straff genom att uppfylla Hans befallningar och

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

avhålla sig från Hans förbud) eller en eländig brottsling. Ni är alla Ādams barn och Ādam skapades av stoft. En arab besitter ingen överlägsenhet över en icke-arab utom vad gäller taqwá.”¹⁷

I en annan berättelse, på auktoritet av Abū Hurayrah (må Allah vara nöjd med honom) som sade: Allahs Sändebud ﷺ tillade: ”Män måste säkerligen överge den stolthet de besitter för sitt folk, ty de är bara ett kol bland Helvetets kol, eller dessa mäns angelägenhet ska av Allah anses lika trivial som den för en dyngbagge som begravs med näsan i rutten förruttnelse.”¹⁸

‘Abd al-‘Aziz Ibn Baz (d. 1420 AH) förklarar:

Denna berättelse stämmer överens med den Högstes ord:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا ﴿١٣٩﴾ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتَقَاكُمْ

”O mänsklighet! Vi har skapat er av en man och en kvinna, och gjort er till nationer och stammar, för att ni ska lära känna varandra. Sannerligen är den mest hedervärda bland er hos Allah den (troende) som har al-Taqwá.” (Al-Hujurat, 49:13)

Allah — den Förhärligade — klargör i denna ädla ayah att Han delade mänskligheten i stammar och nationer för identifieringens syfte — för att vi ska känna igen och bli bekanta med varandra. Dessa stammar och nationer gjordes inte för syftet av att etablera överlägsenhet över varandra i nationalismens namn, och visa arrogans mot andra på grund av deras födelsenation. Snarare är de mest hedervärda folket i Allahs syn från varje nation av människor de som uppför sig med den högsta graden av taqwá. Detta är samma känsla som uttrycks i den ovannämnda hadithen.

Dessa passager vägleder oss till att erkänna att visa stolthet och skryta i relation till ens ädla härstamning och härstamningslinje är en förislamisk praxis, en som strider mot Islams religion som uppmuntrar: ödmjukhet, att uppföra sig med taqwá och att älska varandra enbart för Allahs skull.

Islam bjuder in de sanna muslimerna från Ādams barn, oavsett deras individuella etniciteter, att uppföra sig som en enda entitet, som en upprest struktur vars individuella tegelstenar lånar stöd och förstärker varandra, kollektivt kännandes smärtan av varje en av sina medlemmar, som berättat i den autentiska hadithen:

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

”Likelsen av en troende för en annan är den av en enda byggnad; de förstärker varandra”

och Profeten ﷺ illustrerade detta genom att korsa sina fingrar.¹⁹ Profeten ﷺ sade också: ”De troendes tillgivenhet, medkänsla och välvilja för varandra är likt en enda entitet. När en ensam lem drabbas av smärta lider hela entiteten av feber och vakenhet på grund av det.”²⁰

Sålunda ber jag er vid Allah O kallare till nationalism! Uppmuntrar er nationalism antagandet av ett sådant välsignat, exemplariskt uppförande, på ett sådant sätt att ni är medkännande mot de arabiska och icke-arabiska muslimerna, visar välvillig välvilja för deras prövningar och känner smärta för det som plågar dem? Nej — vid Allah — ni bjuder in andra mot att förbinda sig enbart till de som felaktigt har valt att ansluta sig till er organisation, och uttrycker invändningar mot alla som vågar opponera sig mot er. Var därför varsam och alltid på vakt mot dem O muslim som önskar sann säkerhet! Undersök och få vetskap om den sanna verkligheten i denna angelägenhet. Bedöm dess reflektion i rättvisans och billighetspegelns spegel, utan partiskhet, blind partiskhet och falska begär, på ett sådant sätt att du erkänner denna fråga för vad den verkligen representerar. Måtte Allah vägleda mig och er mot medlen för sann säkerhet.²¹

‘Abd al-Muhsin al-‘Abbad förklarar:

”Sannerligen har Allah utrotat den förislamiska okunnighetens tidens stolthet från er och den arrogans de brukade visa i relation till sina härstamningar”: det vill säga, den arrogans, överhöghet och överlägsenhet som jahiliyyahs folk brukade visa på grund av sina härstamningar och ädla härstamningslinjer. De skulle skryta för varandra med hänvisning till sina förfäder och visa arrogans mot andra i relation till deras påstådda välsignade, hedrande ställningar över andra.

Al-Khattabi (d. 388 AH) förklarar:

”(Ni är antingen) en troende som uppför sig med taqwá eller en eländig brottsling”: Dess innebörd är att hela mänskligheten kan delas in i troende som uppför sig med taqwá som anses vara den förnämsta klassen, det mest välsignade folket oavsett om deras härstamning är anmärkningsvärd. Och de som är eländiga brottslingar som anses vara från den lägsta klassen av folk, även om de anses vara av högättad adel.²²

‘Abd al-Muhsin al-‘Abbad fortsätter:

”(Ni är antingen) en troende som uppför sig med taqwá”: Det är mest olämpligt för en sådan person att visa arrogans. Snarare måste han överge sådana egenskaper och visa ödmjukhet och anspråkslöshet istället.

”Eller en eländig brottsling”: den arrogans han visar ska bara verka till att öka hans elände, föraktlighet och det straff han ska utsättas för.

”Ni är alla Ādams barn och Ādam skapades av stoft”: det vill säga, ni är alla ättlingar från Ādam som skapades av stoft. Hur kan ni då visa arrogans mot andra när ni härstammar från stoft, skapade från värdelösa droppar av vatten? Hur kan det som är så inneboende bristfälligt någonsin visa stolthet eller arrogans och söka att underkuva andra? Snarare bör människor uppföra sig med ödmjukhet och anspråkslöshet och noggrant distansera sig från den förislamiska okunnighetens tidens vanor. Ty Islam har förbjudit sådant beteende, varnat och försiktighetsmättat folket från att ägna sig åt det och krävt att de distanserar sig från det.

”Män måste säkerligen överge den stolthet de besitter för sitt folk, ty de är bara ett kol bland Helvetets kol”: det vill säga, denna persons familj som han visar sådan stolthet i relation till kan liknas vid Helvetets kol (i det att de eldar hans oundvikliga straff). Vad gäller de skrytsamma och stolta personerna själva refereras de till i hans ﷺ uttalande ”eller dessa mäns angelägenhet ska av Allah anses lika trivial som den för en dyngbagge.”

Dess innebörd är att de stolta männens angelägenhet anses mer värdelös än den för en dyngbagge på grund av de skamfulla och föraktliga ställningar de har valt för sig inför Allah — den Mäktige i ära. Föremålet för denna persons stolthet och skryt liknas vid Helvetets kol. Detta syftar specifikt på en person som skryter om sin härstamning trots att den består av otrogna. Om dock en person visar arrogans i relation till sina muslimska förfäder, anses de inte vara Helvetets kol som i denna hadith.

Dessutom, om en persons ättlingar visar stolthet i relation till en av hans förfäders egenskaper utan deras godkännande, ska denna stolthet inte skada dem. Snarare syftar denna hadith specifikt på den arrogans folket brukade visa under jahiliyyah för sina förfäder trots deras otro. Den slutliga destinationen för deras förfäder ska bli Helvetet och de liknas vid dess kol som i denna hadith.

”Dyngbagge”: är ett insekt som besitter intensiv förälskelse för rutten förruttnelse, fångar delar av det innan det går vidare till nästa hög,

rastlöst utom i närvaro av förruttnande, murkna, ruttna ämnen. Den som visar stolthet i relation till sin ädla härstamning är ännu mer föraktlig hos Allah än detta ringa insekt.

Denna hadith fungerar som en varning till de som visar överhöghet och stolthet i relation till sin ädla härstamning och härstammingslinje, indikerar att sådant beteende förtjänar klander inför Allah, hans straff är att — trots hans påstådda överlägsenhet — Allah anser honom inte bättre än ett insekt som håller sällskap med förruttnande murkna kvarlevor.²³

Kallarna till Nationalism Förtjänar att Straffas i Helvetet

På auktoritet av al-Harith al-Ash'ari (må Allah vara nöjd med honom), sade Profeten ﷺ: "Den som utfärdar kallelser liknande den förislamiska okunnighetens tid ska vara bland Helvetets stenhögar." Det frågades sedan: "O Allahs Sändebud! Även om denna person ber och fastar?" Han ﷺ svarade: "Även om han ber och fastar, och påstår sig vara muslim. Hänvisa därför till varandra med de termer som Allah använde, ty Han är Den som har namngett er muslimer, Mu'min (troende) och 'Ibad-Allah (Allahs tjänare)."²⁴

Imam Ibn Baz (d. 1420 AH) förklarar:

Denna hadith är bland de tydligaste och mest uppenbara bevisen som fullständigt falsifierar kallelsen till nationalism, bevisar att den är bland kallelserna till förislamisk okunnighet och att dess förespråkare förtjänar att vara stenhögar i Helvetet även om de ber, fastar och påstår sig vara muslimer. Hur svårt potent är inte hotet som finns i denna hadith! I den finns en försiktighetsmåttagande varning som utfärdas till varje muslim från att någonsin ägna sig åt den förislamiska okunnighetens tidens kallelser, eller söka tröst och ro hos dess förespråkare, även om de pryder och förskönar sina ståndpunkter med förtrollande tal och plattityder, eller välljudande, rimande, vidlyftiga predikningar som — faktiskt — är grundlösa och berövade på varje verkligt bevis eller verkliga förebilder. Snarare innehåller deras tal inte annat än bedrägeri, svek, illusion och blind partiskhet, allt av vilket oundvikligen ska leda sitt folk till de värsta av resultat — vi söker säkerhet från Allah från ett sådant öde.

Blind Nationalistisk Strid och Stöd är Bland Vanorna från den Förislamiska Okunnigheten

På auktoritet av Abū Hurayrah (må Allah vara nöjd med honom) som sade:

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

Allahs Sändebud ﷺ sade: "Den som krigar under en blind banner, visar uttryck av vrede i relation till stamlojalitet och aktivt bjuder in andra till sin stamkampanj, söker seger i sin stams namn och dödas ska ha upplevt en bortgång liknande den från den förislamiska okunnighetens tid."25

Shaykh Muhammad ibn 'Ali ibn 'Adam al-Ithūbi (d. 1442 AH) förklarar:

"Blind banner": det vill säga, att kämpa för en sak som är blind, vars sanna syfte är oklart. Detta är den förklaring som tillhandahålls av Ahmad ibn Hanbal och majoriteten av lärda. Ishaq ibn Rahūyah förklarar: "Bland dess exempel är att föra krig i sin stams namn." Detta var också den förklaring som tillhandahölls av al-Nawawi. Notera här att bannern i sig beskrivs i denna hadith som "blind", trots att denna beskrivning är en som gäller de som har valt att samlas under den. Med beaktande av detta syftar denna hadith på folk som samlas under en banner vars sanna syfte och innebörd är okänd. De är okunniga om huruvida de kämpar i sanningens eller falskhetens namn, allt medan de aktivt rekryterar andra till dess sak, berövade sann insikt om sitt syfte eller något bevis som skulle stärka det.

"Visar uttryck av vrede i relation till stamlojalitet och aktivt bjuder in andra till sin stamkampanj": En persons faderliga släktingar anses vara hans stam. De kallas asabah (att linda runt) på arabiska eftersom de omger honom med stöd och på liknande sätt härledar han styrka från dem, innesluter honom och bevarar hans säkerhet medan de samtidigt ökar hans formidabilitet. Här är att visa uttryck av vrede, kämpa och kalla andra till att föra krig allt i stammens namn avsett för att negera dem att kämpa för att göra Allahs religion överlägsen över alla andra, eller för syftet av att tillåta Hans ord att inta den översta stationen över all annan diskurs. De visar inget hänsynstagande till huruvida den sak de visat sådant ilska och vrede för är en av sanning eller falskhet.

"Söker seger i sin stams namn": det vill säga, han för krig i enlighet med sina egna nycker och begär och uttrycker ilska i relation till det enbart.26

På auktoritet av Ibn Mas'ūd (må Allah vara nöjd med honom), sade Profeten ﷺ: "Den som blint stödjer sina landsmän medan de inte har antagit sanningen i en konflikt liknas vid en kamel som har fallit vars hämtning sedan försöks genom att dra i dess svans."27

Al-'Allamah 'Abd al-Muhsin al-'Abbad förklarar:

"Den som blint stödjer sina landsmän medan de inte har antagit

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

sanningen i en konflikt”: det vill säga, att stödja de som har antagit sanningen i en konflikt är tillåtligt, oavsett om de som stöds är hans folk eller andra. Om hans folk är de som förtrycks kan han stödja dem mot sina förtryckare. Omvänt, om hans folk är de som förtrycker andra, bör stödet ta formen av att förhindra dem från deras förtryck, som Profeten ﷺ sade: ”Bistå din bror (i Islam) oavsett om han är den förtryckte eller förtryckaren.”²⁸ En av följeslagarna svarade: ”Jag ska stödja honom när han är förtryckt, men hur ska jag stödja honom när han är förtryckaren?” Profeten ﷺ svarade: ”Förhindra honom från att förtrycka andra.”

”Likelsen av en kamel som har fallit”: det vill säga, in i en öppning som en brunn eller ett hål i jorden, av vilken kamelens hals ligger på marken med svansen i luften.²⁹

Al-San‘ani (d. 1182 AH) förklarar:

Denna hadith indikerar att den beskrivna personen har fallit i tydlig synd och fel, och har förstört sig själv på samma sätt som kamelen som har fallit i en brunn, vars utvinning försöks med hjälp av hans svans, men han kan inte räddas. I den finns otillåtligheten av att bistå och stödja de som har valt en falskhetens ståndpunkt i konfliktfrågor, på ett sätt liknande beteendet hos beduinerna som brukade slakta varandra i enlighet med sina respektive stammars och fränders nycker, allt medan de var fullständigt okunniga om motiveringen för deras massakrering.

Till den grad att det berättades att folket i Dhimar (en stad i nutidens sydvästliga Jemen) fullständigt massakrerades av beduinstammar som, när de hade slutat slakta invånarna däri, frågade varandra: ’Varför slaktade vi dessa människor?’³⁰

Imam Muhammad ibn Salih al-Othaymin (d. 1421 AH) sade:

Allt stridande för Allahs skull (vid dess utsedda, lagstiftade tid) mot Allahs fiender bör bara göras för att göra Allahs ord överlägset, över alla andra. Man försvarar inte sitt hemland bara för att det är hans land och hans födelseort.

Detta beror på att både de troende och de otroende delar denna varianten av försvar. Men muslimen måste söka distinktion från dem i det att han försvarar Allahs religion. Han försvarar sitt land — inte bara för att det var hans födelseort — utan för att det är ett islamiskt land. Så han försvarar det som ett medel för att skydda Islams religion vars praxis och riter har välsignat det landet.

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

Av denna anledning är det i vår tid mest lämpligt för oss att ständigt påminna den allmänna befolkningen (som inte har studerat Islam) om att alla former av propaganda som bjuder in folk till nationalistisk frihet eller något liknande är helt olämplig. Snarare bör folkens primära fokus vara deras religion, deras främsta mål bör vara att försvara sin religion före allt annat. Detta beror på att vårt land är ett som tillskrivs religiositet; ett islamiskt land som är mest förtjänt av att försvaras och skyddas och dess helighet upprätthållas. Som sådan måste vi försvara det med denna religion i åtanke.

Vad gäller att försvara det i nationalismens eller stammens namn, är detta en ståndpunkt som kan delas mellan både troende och otroende, ett mål vars uppfyllelse inte nödvändiggör någon belöning eller fördel av något slag i livet efter detta.

Dessutom kan den som dör medan han hyser sådana avsikter inte anses vara ett martyrium (shahid) som Sändebudet ﷺ en gång tillfrågades: "Vilket av följande anses vara att kämpa i Allahs väg: En man som för krig i syfte att skydda sitt land, och en annan som kämpar av mod och tapperhet, och en annan som kämpar och söker erkännande och beröm från folket?" Han ﷺ svarade: "Den som kämpar för att bevilja Allahs ord en överlägsen ställning över allt annat anses ha kämpat i Allahs väg."³¹

Lägg noga märke till den restriktion som nämns här: "för att bevilja Allahs ord en överlägsen ställning över allt annat" det vill säga, inte för att ge företräde till sitt land eller sin nationalitet. Således, om du kämpar i ditt lands namn enbart, erkänn väl att du har visat gemenskap med de otroende. Emellertid säger jag att bevilja Allahs ord den överlägsna ställningen uppnås genom att kämpa för ditt land för att det är ett islamiskt land. Därför ska den som försvarar det (med denna avsikt) ha kämpat i Allahs väg.

Det bekräftades också autentiskt att Sändebudet ﷺ sade: "Det finns inte en enda person som ger sig av för att kämpa i Allahs väg — och Allah vet bäst vem som kämpar i Hans väg — utom att han ska komma på Uppståndelsens Dag med sina sår som sippar, dess färg är den av blod men dess doft är den av mysk."³² Kontemplera därför sättet på vilket Profeten ﷺ kommunicerade förutsättningen för sant martyrium vilket är att man kämpar i Allahs väg enbart; det vill säga, för att ge Allahs ord företräde över allt annat.

Med beaktande av det ovannämnda är det obligatoriskt för studenterna

som har studerat Islam att klargöra för den allmänna befolkningen att alla former av nationalistisk strid är felaktig. Snarare måste stridande vid dess utsedda tid göras för det uttryckliga syftet att bevilja Allahs ord en överlägsen ställning. Jag kämpar för mitt land för att det är ett islamiskt land och skyddar det från sina fiender och från Islams motståndare. Detta är den korrekta avsikten som man måste hysa i sådana frågor. Och hos Allah finns sann vägledning.³³

Att Dölja Anti-Arabisk Retorik med Anti-Nationalistisk Retorik: Ett Baksidesintresse

Imam ‘Abd al-‘Aziz Ibn Baz (d. 1420 AH) sade:

Det finns en förvirringsfråga som konsekvent används som en del av den nationalistiska retoriken som jag önskar klargöra för läsaren. Denna förvirringsfråga är att de som citerar otillåtligheten av att främja arabisk nationalism och varnar andra från den, söker med hjälp av detta att förringa araberna och att fullständigt förkasta deras välsignade status. Svaret på detta är att först ange att det inte råder något tvivel om att detta är ett felaktigt påstående och en felaktig berättelse. Den som har bekantat sig med Islams historia är väl medveten om den välsignade status som beviljats araberna och deras exemplariska handlingar som ägde rum under Islams tidiga dagar. Detta är en känsla som nämnts av flera lärda, bland dem Abū al-‘Abbas Ibn Taymiyyah i sin bok *Iqtida’ al-Sirat al-Mustaqim* i vilken han skriver: "Ahl al-Sunnah wa-al-Jama‘ahs trosuppfattning är att araberna har gynnas över alla andra etniciteter." Han evidenserar sedan denna övertygelse med olika ahadith.³⁴

Imam Muhammad Nasir al-Din al-Albani (d. 1421 AH) sade:

Svagheten hos hadithen "Om araberna förnedras, förnedras också Islam" negerar på intet sätt att det arabiska folket har gynnas över alla andra. Snarare tror jag på deras överlägsenhet och har antagit denna övertygelse som en trosuppfattning med vilken jag dyrkar Allah — trots att jag själv är albansk är jag också muslim och all beröm och tacksamhet tillhör Allah. Jag nämner detta eftersom den gunst som beviljats det arabiska folket är bland trosuppfattningarna hos Ahl al-Sunnah wa-al-Jama‘ah, styrkt av flera ahadith. Bland dem, Profetens ﷺ uttalande: "Sannerligen valde Allah Kinanah-barnen från bland (Profeten) Isma‘ils avkomma. Sedan valde Han Quraysh-stammen från bland Kinanah-barnen. Sedan valde Han Hishams barn från bland Quraysh-stammen. Sedan valde Han mig från bland Hishams barn."^{35 36}

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

Imam ‘Abd al-‘Aziz Ibn Baz (d. 1420 AH) fortsätter:

Det bör dock inte förstås från denna välsignade status att arabernas etnicitet bör tas som en stödpelare, en företrädesrätt på vilken en hel rörelse bör startas som nödvändiggör förklaringen av lojalitet och fientlighet i relation till detta folk enbart. Snarare är det Islams rättighet, den religion som Allah har valt att stärka de araberna med, och bringa deras uppfattning av saker till liv och höja deras angelägenheter inför folket. Så arabernas etnicitet är en sak och Islam är en annan sak. Det bör också noteras att de distinkta välsignelserna och gänsst de har beviljats inklusive till exempel en värtalig tunga, uppenbarelsen av den ädla Qur’anen på deras språk och uppresandet av det enda Sändebud som sändes till hela mänskligheten talandes deras språk sammantaget, ska aldrig bevilja dem en fördel över andra i livet efter detta inför Allah, och det stipulerar inte heller absolut säkerhet från Hans straff om en arab vägrar att tro på Allah och uppföra sig med taqwá. Likaså nödvändiggör inte arabisk nationalitet i sig överlägsenhet över utlänningar vad gäller religiositet. Snarare är det mest hedervärda folket bland mänskligheten hos Allah de som har taqwá som styrks av den ovannämnda ayah och den hedrande hadithen.

Faktum är att de välsignelser det arabiska folket har beviljats stipulerar att de uttrycker en större grad av tacksamhet och tillgivenhet mot Allah — den Förhärligade — än något annat folk i existensen. Det nödvändiggör att de tar på sig exponentiella ansträngningar för att stödja och vidare målen för denna religion som Allah specifikt har valt att höja dem med, förklarar lojalitet och fientlighet i dess namn snarare än i arabisk nationalisms namn eller någon annan förgiftad, korrumpad ideologi eller sinister kallelse. Ty om deras ädla härstamningar var av tillräckligt värde för att faktiskt gynna dem, skulle Abū Lahab och hans gelikar ha utsetts till Eldens kamrater? Om deras arabiska härstamning var av sådan vikt till och med i frånvaro av iman, varför skulle Profeten ﷺ kalla dem sägandes: ”O Quraysh-samling! Köp era själar från Allah, ty jag är oförmögen att försvara eller gynna er ens en jots värde inför Allah.”³⁷ På detta sätt får läsaren som verkligen är befriad från partiskhet full vetskap om att den nämnda förvirringsfrågan är grundlös och ogrundad, och att denna klara islamiska lagstiftning är oskyldig från sådana ideologier.³⁸

Imam Muhammad Nasir al-Din al-Albani (d. 1421 AH) sade:

Arabfolkets överlägsenhet bör inte fungera som ett uppmuntrande för araberna att visa stolthet och överhöghet över de som tillhör andra etniciteter. Detta beror på att sådan stolthet anses bland de vanor som

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

karaktiserade den förislamiska okunnighetens tid som falsifierades av Muhammad ﷺ som själv var arab. Precis som det är mest olämpligt för oss att inte uppskatta den sanna anledningen bakom att araberna förtjänar denna preferens, vilket är deras sinnen, intellekt, språk, uppförande och vanor som de specifikt har beviljats. Deras läggningar underlättade för dem att vara det folk som bär bördan och ansvaret av att bjuda in andra till Islams religion. Ty sannerligen, den arab som verkligen är medveten om vad Allah har beviljat honom, och uppfyller detta ansvar efter bästa förmåga, hade uppnått en status liknande sina föregångare, uppträdande i kapaciteten av en syftedrivnen lem i den islamiska da'wahens kropp. Om dock en arab av sin egen vilja väljer att vägra detta ansvar, besitter den araben ingen del av den nämnda gunsten. Faktum är att den icke-arab som uppför sig med det beteende och den integritet som Islam uppmuntrar och främjar är absolut utan tvekan långt överlägsen honom. Ty sann överlägsenhet ska alltid förutsättas av antagandet och genomförandet av Profeten Muhammads ﷺ budskap om iman och genomförandet av sann islamisk kunskap. Således är den som antar aspekterna av detta budskap med större fasthet, efterlevnad och ståndaktighet förtjänt av en större preferens över de som inte gör det. Ty denna gunst tilldelas bara i relation till den grad man har tillskrivit sig de lovvärda termerna från Qur'anen och sunnan som Islam, iman (tro), al-Birr wa-al-Taqwá (dygd, fromhet, rättfärdighet), islamisk kunskap, exemplariska rättfärdighetshandlingar, ihsan (Gudsmedvetenhet: att dyrka Allah som om du ser Honom eller med vetskapen att Han ser dig) och andra berömliga termer som relateras i Qur'anen eller sunnan. Därför förtjänar en person inte beröm eller hyllning baserat på att tillhöra araberna eller någon annan nation som Shaykh al-Islam Ibn Taymiyyah sade. Detta bekräftas också av hadithen: "Den vars handlingar är bristfälliga,³⁹ ska hans ädla härstamning inte fungera som ett medel mot expeditionen av hans belöning."⁴⁰

Sammanfattningsvis är den gunst som tillskrivs araberna som nation i relation till vissa egenskaper (som ovannämnts deras naturliga läggning inklusive deras sinnen, intellekt, språk, uppförande, vanor, uppenbarelsen av Qur'anen och sunnan på deras språk, sändandet av den siste profeten bland dem) som alla inte finns hos andra. Om dessa egenskaper överges eller frångås på grund av deras bristfällighet i att genomföra Islams principer, ska den preferens som beviljats dessa individer på liknande sätt frångås, de icke-arabiska antagarna av de lovvärda egenskaperna ska anses gynnade över dem eftersom "det inte finns någon överlägsenhet för en arab över en icke-arab utom med hjälp av taqwá." Med beaktande av detta görs vilseledandet av de som bjuder in andra mot arabisk

nationalism tydligt uppenbart. Allt medan de inte visar någon av de exemplariska, lovvärda egenskaperna för vilka araberna faktiskt var förtjänta av denna preferens och gunst. Snarare är beteendet och uppförandet hos sådana människor närmast deras europeiska motparter; de speglar dem inåt och utåt.⁴¹

Att Tillbakavisa Vanliga Missuppfattningar hos Kallarna till Nationalism

Att Tillbakavisa den Svaga Hadith som Felaktigt Används och Feltolkas av Kallarna till Nationalism

Att Feltolka den Svaga Hadithen: "Om araberna förnedras, förnedras också Islam"

Imam ‘Abd al-‘Aziz Ibn Baz (d. 1420 AH):

En annan förvirringsfråga som nämns av arabisk nationalisms förespråkare är hadithen i vilken det berättades att Profeten ﷺ sade: "Om araberna förnedras, förnedras också Islam" och i en annan berättelse: "Om araberna är mäktiga, är Islam också mäktigt." De påstår att denna hadith bevisar att kallelsen till arabisk nationalism och att låna stöd till dess sak liknar att stödja Islams religion och bjuda in andra till den. Svaret på detta påstående är att ange att vem som helst med ett okorrupt intellekt, som besitter insikt om Islam, kommer att erkänna dårskapen hos sådana (fabricerade) hadith och den falska vridningen av verkligheter som är inneboende i de bevis som tillhandahålls. De har tydligt feltolkat hadithen — oavsett om den är autentisk eller inte.

Faktum är att verkliga verkliga omständigheter redan har motbevisat förutsättningen hos dessa nationalistiska förespråkare. Ty det fanns araber som vanärades på Uhuds dag och i Slaget vid Ahzab men, trots detta, fungerade deras förödmjukelse som en katalysator mot den eventuella stärkningen av Islam och dess utbredda erkännande. Araberna beviljades också en seger i Slaget vid Badr, trots att det slaget nödvändiggjorde förödmjukelsen av muslimerna och att de skadades av sina motståndare.

Men Allah valde att visa artighet mot Sina nära allierade (dvs. de troende) och underlättade ett exemplariskt resultat för dem. Kan alltså den som har gjort detta påstående bestrida eller förneka dessa verkliga historiska händelser? Eller påstår de att beviljandet av seger till dessa otroende araber som förde krig mot Allahs religion på något sätt representerar en

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

form av att låna stöd till Islam, göra det segrande medan de samtidigt söker att utsläcka det? Den som vore beredd att påstå ett sådant har opponerat sig mot sanningen, antingen av genuin eller simulerad okunnighet. Sådana människor söker bara att blanda sanning med falskhet för att vilseleda de svaga sinnade. Ära vare Allah! Vilket storslaget påstående de hävdar!

Jag vill sedan återvända till frågan om hadithen i fråga för att klargöra för läsaren att dess berättarkedja inte är autentisk och som sådan kan inte korrekt tillskrivas Profeten ﷺ. Faktum är att al-Hafiz Abū al-Hasan al-Haythami sade i sin bok Majma' al-Zawa'id efter att ha nämnt denna hadith med ordalydelsen "Om araberna förnedras, förnedras också Islam": "Denna hadith berättades av Abū Ya'lá med en man vid namn Muhammad ibn al-Khattab i sin kedja som förklarades 'svag' av al-Azdi och andra, trots att Ibn Hibban bedömde honom pålitlig." Angående denna berättare sade al-Hafiz al-Dhahabi i sin bok Mizan al-I'tidal: "Abū Hatim sade: 'Jag känner inte honom' och al-Azdi sade: 'Hans hadith anses vara munkar.42'"

Jag kompletterar dessa lärdas uttalanden med att uppmärksamma en annan av dess berättare vid namn 'Ali ibn Zayd ibn Jud'an som anses svag av majoriteten av hadith-lärda. Hans ahadith bör därför inte användas som bevis. Denna hadith skulle fortfarande inte vara en giltig form av bevis även om han var frånvarande från denna specifika kedja. Hur kan den då användas när, utöver honom, det finns en annan bland dess berättare som är ännu svagare än honom som ovannämnts. Vad gäller Ibn Hibbans bedömning av Muhammad ibn al-Khattab som pålitlig, är hans åsikt i denna fråga inte att lita på, eftersom han är känd för att sakna noggrann urskillning i detta och många andra lärda har opponerat sig mot honom.43

Imam Muhammad Nasir al-Din al-Albani sade, efter att ha klargjort tillståndet hos de två berättarna som nämns av Imam Ibn Baz:

Om det inte vore för att innebörden av denna hadith också indikerar det som är inneboende falskt, hade vi nöjt oss med en regelbestämmelse av bara 'svag', men den är faktiskt mawdū' (fabricerad). Detta beror på att Islams styrka och makt inte är förutsatt av arabernas omständighet enbart. Snarare kan Allah välja att bevilja dem styrka med hjälp av andra, vilket inträffade till exempel under den första delen av det Uthmanska kalifatet. Allah gjorde andra till ett medel för styrka och makt för Islam, dess suveränitet sträckte sig till mitten av Europa. Sedan, när de valde att överge att styra varandra i enlighet med islamisk lagstiftning och istället välja europeisk lag, som Allah säger:

أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ

”Skulle ni utbyta det som är bättre mot det som är lägre?” (Al-Baqarah, 2:61)

Sedan avtog deras herravälde och drog sig tillbaka från dessa länder och andra, tills det fullständigt utrotades från det! Ingen indikation på att Islam någonsin hade välsignat dessa länder utom för ett fåtal ynkliga landmärken! Muslimerna förödmjukades kollektivt som ett resultat efter sitt tidigare tillstånd av makt; de otrogna arméerna invaderade deras länder och underkuvade dem utom ett fåtal utvalda. Om dessa länder inte koloniserades av de otroende direkt, koloniserar de otroende dem med hemliga metoder som att utöva kontroll över deras ekonomi. På detta sätt stärks och förnedras Islam med hjälp av styrkan och förödmjukelsen hos dess folk, oavsett om de är araber eller från någon annan etnicitet. Ty araberna besitter ingen överlägsenhet över någon icke-arab utom med hjälp av taqwá. O Allah! Stärk alla muslimerna och inspirera inom dem en återgång till genomförandet av Din Bok och Din Profets ﷺ sunnah, på ett sådant sätt att Islam en gång till stärks med hjälp av det.⁴⁴

Imam ‘Abd al-‘Aziz Ibn Baz (d. 1420 AH) fortsätter:

Dessutom, även om vi accepterade att hadithen var autentisk, skulle den fortfarande bara syfta på den specifika förödmjukelsen av de araber som ansvarar för att bära Islams banner och bjuda in mänskligheten till att omfamna det, inte de araber som är främlingar för religionen och som bjuder in folk till att ansluta sig till andra sätt eller orsaker. Ty det är helt otillåtet för en hadith från Allahs Sändebud ﷺ att tolkas på ett sätt som strider mot den ädla Qur’anens ayat eller andra autentiska ahadith. Eftersom Allahs och Hans Sändebuds ﷺ ord inte kan motsäga varandra. Sunnan strider inte mot Qur’anen men intygar snarare och vittnar om dess sanningshalt, klargör och utvidgar dess vagiteter.

I Qur’anen förbinder Allah — den Förhärligade — sann seger till att besitta iman i Honom och sträva efter att göra Hans religion segrande över alla andra.⁴⁵ Därför är det otillåtet att tolka sunnan på ett sätt som strider mot denna grund. Var därför noga uppmärksam O troende! Akta dig för sådana förvirringsfrågor som syftar till att snärja dig i vilseledande. Jag varnar dig från att tillåta dig själv att lyssna på falska, påstådda ahadith som används för att evidensera korrumpade åsikter och sinistrade ideologier. Faran

som tillskrivs sådana plattityder är allvarlig, mottagaren av sann säkerhet är den som Allah — den Förhärligade — väljer att skydda. Håll alltså fast vid Allah genom att ha förtroende för Honom, och förlita dig på Honom i alla dina angelägenheter och genom att sätta din tillit till Honom. Utbilda dig själv i Hans religion och var ståndaktig i ditt genomförande av den. Ty sådant är vägen till sann framgång som i slutändan ska leda till ett berömvärt resultat.⁴⁶

Att Tillbakavisa Feltolkningen av Profetens ﷺ Kärlek för Makkah som Bevis till Stöd för Nationalism

Imam Muhammad ibn Salih al-Othaymin (d. 1421 AH) sade:

Vad gäller användningen av Sändebudets ﷺ uttalande: "Du (Makkah) är det mest älskade landet för Allah" av kallarna och stödjarna av nationalism som bevis för att stärka sin nationalistiska retorik, stödjer inte denna hadith deras kallelse eftersom Sändebudet ﷺ inte sade: "Du är det mest älskade landet för mig" utan snarare informerade oss om att Makkah är det mest älskade landet för Allah. Av denna anledning sade han ﷺ (tilltalandes staden Makkah i sig): "Hade inte ditt folk förvisat mig från dig, hade jag aldrig lämnat."⁴⁷ Drivkraften för hans ﷺ uttalande var därför helt orelaterat till nationalistisk känsla. Snarare gjorde han detta uttalande enbart på grund av hans erkännande av att Makkah är det mest älskade landet för Allah och han ﷺ älskar allt som är älskat av Allah.⁴⁸

Imam Muhammad Nasir al-Din al-Albani (d. 1420 AH) svarade på en fråga om detta:

Det bekräftades autentiskt att när Profeten ﷺ hade tänkt lämna Makkah och migrera till Madinah vände han sig till Makkah och sade (tilltalandes staden Makkah) — och var noga uppmärksam på hans uttalande och hur det skiljer sig drastiskt från den felaktiga förståelsen du kan ha i ditt sinne. Hadithen är helt orelaterad till att hysa kärlek för sitt land, oavsett landet, utan snarare är det relaterat till att älska den bästa och mest älskade staden för Allah: "Du är sannerligen, den mest älskade av Allahs städer för Allah, och den mest älskade av Allahs städer för mig. Hade inte ditt folk förvisat mig från dig, hade jag aldrig lämnat." Varför? Sade han ﷺ detta för att Makkah var hans födelseort? Det var på grund av hans erkännande av att Makkah var den bästa av Allahs städer och den mest älskade av dem för Allah. Det var erkännandet av detta faktum som fick Sändebudet

ﷺ att förklara Makkah som den mest älskade staden för honom också.

På detta sätt kan denna hadith inte tillämpas på varje land i hela världen. Till exempel kan en egyptisk man som förvisas från Egypten inte vända sig till sitt land medan han lämnar det och säga: 'Sannerligen är du den mest älskade av Allahs städer för Allah, och den mest älskade av Allahs städer för mig. Hade inte ditt folk förvisat mig från dig, hade jag aldrig lämnat.' Ett sådant uttalande är inte tillåtligt. Måtte Allah välsigna dig min bror, du behöver erkänna att islamisk kunskap är ett ljus (en form av vägledning), och en person måste avhålla sig från att göra uttalanden som är grundlösa och ogrundade, som Allah — den Mäktige i ära — sade:

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ ۚ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا

"Och följ inte (O man dvs. säg inte, eller gör inte eller vittna inte, etc.) det som du inte har kunskap om (t.ex. en persons sägande: 'Jag har sett,' medan han faktiskt inte har sett, eller 'Jag har hört,' medan han inte har hört). Sannerligen! Hörseln, och synen, och hjärtat, av var och en av dessa skall tillfrågas (av Allah)."49 (Al-Isra', 17:36)

Att Tillbakavisa Påståendet att Nationalistisk Känsla är från Iman

Imam Muhammad Nasir al-Din al-Albani (d. 1420 AH) sade:

Det berättades påstått att Profeten ﷺ sade: "Att hysa kärlek för sitt land representerar iman." Denna hadith är mawdū' (fabricerad). Dessutom är dess underförstådda innebörd meningslös, eftersom att någon älskar sitt land liknar att de älskar sig själva eller sin rikedom — dessa är alla verkligheter som finns hos alla mänskliga varelser. Därför förtjänar en person inte beröm för att helt enkelt hysa denna naturliga böjelse, och det representerar inte heller hans grad av iman. Inser ni inte att hela mänskligheten upplever denna typ av kärlek (dvs. stolthet, fördomar etc.) oavsett om de är bland de troende eller de otroende?

Detta uttalande har blivit vanligt bland den allmänna befolkningen och är ett som Allah inte har sänt ned någon form av auktoritet för. Efter att vi har renat våra sinnen och intellekt från att någonsin tro att Profeten ﷺ

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

kan ha gjort ett sådant (nationalistiskt) uttalande, måste vi sedan ta itu med frågan om huruvida att älska sitt land indikerar att man besitter iman, och om det är tillåtligt att ha kärlek för sitt land. Relevansen av denna fråga är att om något representerar iman, måste det vara rekommenderat (**mustahabb**) åtminstone, innan det höjs till stationen för en absolut skyldighet (**fard**). Vad gäller det som är tillåtligt, finns det ingen skillnad mellan dess övergivande eller antagande.

Vad gäller att älska sitt land är det en naturlig böjelse hos en människa, lika naturlig som att älska ett fortsatt liv och hata döden. En person förtjänar inte beröm eller klander i relation till sådana känslor. Men han förtjänar klander eller beröm i relation till hur han sköter sitt liv, som Sändebudet ﷺ sade:

”De bästa bland er är de som beviljats ett långt liv och använder det för att ägna sig åt rättfärdighetshandlingar, och de mest vedervärdiga bland er är de som beviljats ett långt liv och använder det för att begå synd.”⁵⁰

Alltså är att hysa kärlek för sitt land en naturlig känsla hos alla människor, som den Högste sade angående judarna:

وَلَوْ أَنَّا كَتَبْنَا عَلَيْهِمْ أَنْ اقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ أَوْ اخْرَجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ مَا فَعَلُوهُ إِلَّا قَلِيلٌ مِّنْهُمْ

”Och om Vi hade beordrat dem (sägandes): ’Döda er själva (dvs. de oskyldiga dödar de skyldiga) eller lämna era hem,’ hade mycket få av dem gjort det.” (Al-Nisa’, 4:66)

Varför är detta fallet? Detta beror på att en person naturligt lutar sig mot och fäster sig vid sitt land. Denna kärlek bör dock inte vara för landet i sig. Till exempel älskar en person Palestina och han tror att denna kärlek representerar hans religiositet. Om vi erkänner synvinkeln av ens naturliga böjelser och känslor, sin naturliga läggning, älskar inte en palestinsk person Palestina bara för att det är hans land.

Snarare älskar han sin födelseort för att han känner en förbindning till den platsen. Är dessa känslor relaterade till hans tillstånd av iman? Dessa känslor är relaterade till hans naturliga läggning som människa. Av denna anledning behöver det finnas en tydlig differentiering mellan naturliga

böjelser och kärlek, och kärlek som enbart är relaterad till iman. Skillnaden mellan de två bör nu vara tydligt uppenbar.⁵¹

Farorna med Tvetydiga Nationalistiska Känslor Dolda i Ofta Upprepade Hymner och Poesi

[F]: Vad är din åsikt om följande versrad av poesi: "Allt i existensen ska upphöra utom dina önskningar O mitt land"? Bör de som upprepar sådana versrader — utan att ha för avsikt dess uttryckliga innebörd — anses vara otrogna eller polyteister?

Imam Muhammad ibn Salih al-Othaymin (d. 1421 AH) svarade:

[S]: "Allt i existensen" skulle vara inkluderande av vår Herre — den Mäktige i ära. Därför är implikationen av ett sådant uttalande ganska farligt och anses vara otro. Även om en person kan recitera denna versrad av poesi utan att vara fullt medveten om dess sanna innebörd. Trots detta — O bröder — är det en skyldighet för oss att helt och hållet avhålla oss från nationalistisk retorik eller blint stöd för våra landsmän. Detta beror på att flaggan av blint stöd för sitt land och nationalism är en som omfattar muslimerna och de sanna troende, precis som den sträcker sig till de upproriska syndarna, de olydiga, brottslingarna, de otroende, avfällingarna och kätterna, den vanlige mannen, innovatören och antagarna av sunnan.

Ens nationalitet är inkluderande av alla dessa kategorier av folk. Sålunda finns det stor fara i att en fokuserar enbart på nationalitet, eftersom dess implikation är att en innovatör kan nalkas en sunni sägandes: 'Vi är en och densamma, förenade under en gemensam nationalitet. Du besitter ingen form av överlägsenhet över mig och vice versa.' Detta sätter utan tvekan ett mycket farligt prejudikat. Istället bör vårt fokus kretsa kring vårt gemensamma tillstånd av tro [på Allah och Hans Sändebud ﷺ].

Vad gäller regelbestämmelsen för recitationen av versraden av poesi som nämns i frågan, om en person säger den medan han är fullt medveten om dess innebörd och tror på den, bör han anses vara en otrogen.

Om dock en person säger det utan att tro på det eller vara fullt medveten om dess underförstådda innebörd, bör en sådan person inte betecknas som otrogen. Även om vi bör starkt förbjuda honom från att upprepa det och klargöra för honom att blind nationalism eller förening enbart i ett gemensamt nationalitetsnamn bör anses absolut otillåtet. Våra angelägenheter ska aldrig bli rättade tills iman är den enda förenaren bland oss:

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

”De troende är inte annat än bröder (i islamisk religion).” (Al-Hujurat, 49:10)

Denna ayah uppenbarades i Madinah, en stad som beboddes av judar som hade emigrerat dit före Profetens ﷺ migration. Trots detta betraktades judarna aldrig som muslimernas bröder trots att de delade en gemensam nationalitet.

Som sådan är detta en ganska farlig fråga. Den korrekta utgångspunkten för förening bör vara på basis av enbart Islam och iman. Detta är en grund som ska underlätta föreningen av alla muslimer världen över, oavsett deras respektive nationaliteter.⁵²

Slutsats

Imam ‘Abd al-Aziz ibn Baz (d. 1420 AH) sade:

Dessa typer av förvirringsfrågor underlättar tolkningen och klargör innebörderna av autentiska ahadith inklusive berättelsen av Hudhayfah (må Allah vara nöjd med honom) i vilken han sade: ”Folket brukade mest fråga Sändebudet ﷺ angående frågor om godhet (att förbli ståndaktig i att praktisera religionen), medan jag oftast frågade angående ondska (den oenighet och kaos som skulle drabba ummahen) av fruktan att en sådan tid i slutändan skulle överta mig.

Så jag sade: ’O Allahs Sändebud! Vi levde i ett tillstånd av okunnighet tills Allah valde att leverera denna godhet (dvs. Islams religion) till oss, så kommer det att finnas en annan tid av ondska efter denna godhet?’ Han ﷺ svarade: ’Ja (syftande på tiden följande den första delen av Othmans khilafah (må Allah vara nöjd med honom))’.

Så jag sade: ’Och efter den tiden av ondska, kommer det att finnas en annan tid av godhet?’ Han svarade: ’Ja (syftande på Mu‘awiyahs khilafah (må Allah vara nöjd med honom)), men onskans rökiga, grumliga utsläpp ska förbli.’ Så jag sade: ’Vad ska vara dess rök?’ Han svarade: ’En grupp av folk som ska tro på det som inte är från min sunnah, bjuda in andra att

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

följa en annan väg än min väg av vägledning, ni känner igen några av deras handlingar (som från Islams religion) och avvisar andra (på grund av att det inte är från Islam).’ Så jag frågade: ’Kommer det att finnas en annan tid av ondska efter den godheten?’ Han svarade: ’Ja. I den tiden ska det finnas kallare vid Helvetets portar, den som svarar på deras kallelse ska kastas in i dess djup.’ Jag frågade: ’O Allahs Sändebud! Beskriv dessa kallare för oss.’ Han svarade: ’De är folk som delar vår härstamning och talar vårt språk.’

Så jag frågade: ’O Allahs Sändebud! Vad skulle du befälla om jag fortfarande är vid liv under en sådan tidsperiod?’ Han svarade: ’Håll fast vid muslimernas församling och deras ledare.’ Så jag frågade: ’Vad om det inte finns någon församling eller ledare?’ Han svarade: ’Överge då alla dessa sekter, till och med om du måste ta till att bita fast vid en trädstam, på ett sådant sätt att döden når dig i det tillståndet.’⁵³ Denna hadith berättades av al-Bukhari och Muslim och ordalydelsen som nämns här är al-Bukharis. Denna storartade, majestätiska hadith klargör för dig — O muslim — det sanna tillståndet hos de som bjuder in folket till olika slag av falskhet inklusive kallelsen till arabisk nationalism, socialism och förtryckande kapitalistiska regimer.

De som kallar till ogenerat skamlöshet under guiden av skamlös frihet och olika andra varianter av korrupktion vilka alla representerar kallarna till Helvetets portar som i denna hadith, oavsett om dessa kallare är medvetna om sitt sanna tillstånd eller inte. Den som svarar på dessa felaktiga inbjudningar ska kastas in i Helvetets djup.

Det bör också inte råda något tvivel om att denna majestätiska hadith representerar ett tecken bland de många tecknen på profetskap, bland de många bevisen som används för att stödja autenticiteten hos det budskap som levererades av Muhammad ﷺ i det att han informerade sin ummah om denna eventuella händelse innan den faktiskt inträffade. Sedan inträffade det precis som han ﷺ förutspådde.

Så vi söker räddning från Allah för oss och alla muslimerna från all oenighet som stipulerar vilseledande. Vi ber Honom — den Förhärligade — att bekräfta och korrigera muslimska härskarnas och deras ministrarnas angelägenheter, underlätta det som skulle låna stöd och bevilja seger till Islams religion, utsläcka och bekämpa i opposition mot allt som strider mot dess läror. Ty — sannerligen — är Allah Skyddaren för denna begäran, fullt ut i stånd att inrätta och genomföra den.⁵⁴

Slutnoter:

- [1] Källa: Naqd al-Qawmiyyah: 16-17.
- [2] Autentisk: berättad av Muslim: 2584.
- [3] Hänvisar till al-Hajj, 22:78.
- [4] Källa: Iqtida' al-Sirat al-Mustaqim 1:241.
- [5] Svag: berättad av Abū Dawūd: 5123 och graderad svag av Shaykh 'Abd al-Muhsin al-'Abbad i Sharh Sunan Abi Dawūd 44:581.
- [6] Källa: Iqtida' al-Sirat al-Mustaqim 1:245-6.
- [7] Källa: Sharh al-Nawawi 16:137-8.
- [8] Källa: Naqd al-Qawmiyyah: 20.
- [9] Svag: berättad av Abū Dawūd: 5121 och graderad svag av Shaykh al-Albani i Ḍa'if al-Jami': 4935.
- [10] Autentisk: berättad av Muslim: 2865.
- [11] Källa: Naqd al-Qawmiyyah: 17-18.
- [12] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 1236.
- [13] Hasan: berättad av al-Ṭabarani: 1553 i al-Kabir och graderad Hasan av Shaykh Muqbil ibn Hadi i al-Sahih al-Musnad: 699.
- [14] Hasan: berättad av at-Tirmidhi: 2695 och graderad Hasan av Shaykh al-Albani i Sahih al-Jami': 5434.
- [15] Källa: I'ānat al-Mustafid 2: 84-85.
- [16] Källa: Iqtida' al-Sirat al-Mustaqim 1:235.
- [17] Autentisk: berättad av at-Tirmidhi: 5300.
- [18] Autentisk: berättad av Abū Dawūd: 5116 och graderad autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih al-Targhib wa-al-Tarhib: 2922.
- [19] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 2314 och Muslim: 2585.
- [20] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 5665 och Muslim: 2586.
- [21] Källa: Naqd al-Qawmiyyah: 18-19.
- [22] Källa: Ma'alim al-Sunan 4:148.
- [23] Källa: Sharh Sunan Abi Dawūd 26:580.
- [24] Autentisk: berättad av at-Tirmidhi: 2863 och graderad autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih Mawarid al-Dham'an: 1026.
- [25] Autentisk: berättad av Muslim: 1848.
- [26] Källa: Al-Bahr al-Muhit 32:169-171.
- [27] Autentisk: berättad av Abū Dawūd: 5118 och graderad autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih al-Targhib wa al-Tarhib: 2249.
- [28] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 2311.
- [29] Källa: Sharh Sunan Abi Dawūd 34: 581.
- [30] Källa: Al-Tanwir 9:530.
- [31] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 7458 och Muslim: 1904. [32]

Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen

Autentisk: berättad av al-Nasa'i: 2002 och graderad autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih al-Jami': 3573.

- [33] Källa: Sharh Riyad al-Salihin 1:34-35. [34] Källa: Naqd al-Qawmiyyah 21-22.
- [35] Autentisk: berättad av Muslim: 2276.
- [36] Källa: Silsilah al-Ahadith al-Ḍa'ifah: 163.
- [37] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 4771 och Muslim: 206.
- [38] Källa: Naqd al-Qawmiyyah: 22-23.
- [39] Al-'Allamah 'Abd al-Muhsin al-'Abbad förklarar: Den vars inträde i Paradiset fördröjs på grund av bristfälligheten i hans handlingar ska inte erhålla ett expediterat inträde på grund av sin ädla härstamning. Snarare är hans inträde förutsatt av det som finns i hans hjärta och de rättfärdighetshandlingar han ägnar sig åt, inte bara de tanklösa handlingarna hos hans lemmar. Det är taqwán, imanet och rättfärdighetshandlingarna som ska avgöra denna fråga". Se Sharh al-Arba'in 7:32.
- [40] Autentisk: berättad av Muslim: 2699.
- [41] Källa: Silsilah al-Ahadith al-Ḍa'ifah: 163.
- [42] Munkar: variant av svag hadith vari en svag berättare nämner en hadith som motsäger ahadith berättade av de som bedömts pålitliga.
- [43] Källa: Naqd al-Qawmiyyah: 23-24.
- [44] Källa: Silsilah al-Ahadith al-Ḍa'ifah: 163.
- [45] Hänvisar till Ghafir, 40:51.
- [46] Källa: Naqd al-Qawmiyyah al-'Arabiyyah 16-27.
- [47] Autentisk: berättad av at-Tirmidhi: 3925 och graderad autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih al-Jami': 7089.
- [48] Källa: Liqa' al-Bab al-Maftūh 7:48.
- [49] Källa: Jami' Turath al-Albani 10:360.
- [50] Autentisk: berättad av at-Tirmidhi: 2330 och graderad autentisk av Shaykh al-Albani i Sahih al-Jami': 3297.
- [51] Källa: Jami' Turath al-'Allamah al-Albani 4:17-18.
- [52] Källa: Liqa' al-Bab al-Maftūh 7:48.
- [53] Autentisk: berättad av al-Bukhari: 3411 och Muslim: 1847.
- [54] Källa: Naqd al-Qawmiyyah al-'Arabiyyah 16-27.

Av bland annat:

- 'Abd al-'Aziz ibn Baz,
- Muhammad Nasir al-Din al-Albani,
- al-Nawawi,
- Muhammad ibn Salih al-Othaymin,
- Shaykh al-Islam Ibn Taymiyyah,